

[Steen Folke.]

dannelser. Jeg talte indledningsvis om, at den krise, som samfundet befinder sig i for øjeblikket, er den umiddelbare anledning til nogle af disse indgreb, fordi de er med til at reducere statens udgifter og med til at danne baggrund for, at man kan kanalisere både penge og mennesker over i det private erhvervsliv. Men deruodver er det klart, at der også er en lidt mere langsigtet målsætning, som går på at strømlinie de højere uddannelser efter erhvervslivets, efter kapitalens behov, og der indgår andre foranstaltninger end adgangsbegrænsning i dette forsøg på strømlining. Der indgår f. eks. denne studenterregistrering, som nu for alvor skal op at stå, hvor man vil få mulighed for i en anden udstrækning end hidtil at kontrollere, disciplinere de studerende.

Undervisningsministeren talte om socialdemokratisk uddannelsespolitik. Jeg mener, at man må konstatere endnu en gang, at på dette område som på så mange andre områder er der ingen væsentlig forskel, ingen principiel forskel mellem socialdemokratisk og borgerlig politik, i dette tilfælde altså uddannelsespolitik. Socialdemokratisk uddannelsespolitik er slet og ret kapitalistisk uddannelsesplanlægning.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Denne debat har sin årsag i den adgangsbegrænsning til de længerevarende højere uddannelser, som har vist sig nødvendig. Da det tidligere er nævnt, at det faktisk kun er en del af en større debat, så har jeg valgt fortrinsvis at beskæftige mig med denne regulering.

I kristeligt folkeparti må vi erkende, om end med beklagelse, at vi ikke fortsat kan uddanne ubegrænset uden tanke for, hvor mange det er muligt at beskæftige den dag, uddannelsen er slut. Situationen i dag er, at hvis der ikke gribes ind, må vi se i øjnene, at mange unge vil stå uden arbejde og være henvist til at forlade landet for at udnytte deres uddannelse eller tage tilfældigt arbejde, hvis der er noget at få, eller være henvist til socialkontoret. Det kan hverken være i den unges eller samfundets interesse at investere i en uddannelse, der ikke er brug for.

Så kan man naturligvis sige, at så må der laves love, så der bliver brug for alle uddannede, men det kan heller ikke være

meningen, at vi skal gøre det, for der må være en økonomisk baggrund for, at vi laver disse love.

Ungdomsarbejdsløsheden bruges også som argument imod adgangsbegrænsningen, men er det ikke en meget kortsigtet og kostbar måde at løse problemet på, eller rettere: er det ikke bare en udskydelse af problemet?

Kristeligt folkeparti mener ikke, at en begrænsning af adgangen til de længerevarende højere uddannelser kan undgås, og for nogle uddannelser haster det. Spørgsmålet bliver da, hvordan denne begrænsning kan gennemføres. En mulighed er at have fri adgang til studierne til at begynde med, men så have stopprøver efter et år. Denne form vil være tiltalende for mange, men det er en dyr form, både for samfundet og for den unge, hvis studiet ikke kan fortsætte og det ikke er muligt at bruge de erhvervede kundskaber i en anden uddannelse. Man kunne også tænke sig stopprøver efter 2 år, der kunne være kompetencegivende til f. eks. erhvervslivet og med mulighed for senere videregående uddannelse.

En tredje mulighed, og for øjeblikket nok den mest realistiske, er en begrænsning ved påbegyndelsen af uddannelsen, og det er da klart, at spørgsmålet om optagelseskriterier melder sig. I kristeligt folkeparti er vi enige i, at kriterierne bør være flersidige med vægt på eksamenskarakterer og praktisk erfaring i erhvervslivet. Så må vi håbe, der kan åbnes muligheder for det.

Eksamenskarakterer og fuldførelse af studierne har vist sig at harmonere. Vi har heller ikke noget imod en afsmitning nedad i modsætning til foregående talere, så det igen kan betale sig at bestille noget og opnå et resultat. Erhvervsarbejde er en fordel, det giver større modenhed og en større forståelse for ikke-bogligt arbejde.

Geografiske og kønsmæssige kriterier er vi betænkelige ved. Det må ikke give lettere adgang til at begynde et studium. Dog må man ikke udelukke nogen af geografiske grunde. Her kan man så tænke på placering af universiteter og højere læreanstalter, særlig vest for Store Bælt.

Så har der været røster fremme om sociale kriterier. Det må vi vende os imod, forstæet på den måde, at der ikke må ligge en nedvurdering i det, at det skulle være nødven-